

KAPITOLA IV – SMLOUVA

Necelou hodinu po odchodu z Akropole už Persefona stála před Nikdynocí a bušila na dokonale čisté černé dveře. Přijela sem autobusem a ta jízda ji málem připravila o rozum. Nedokázala sedět v klidu. V hlavě se jí to jenom hemžilo nejrůznějšími obavami a úzkostmi, co by ta značka mohla znamenat. Že by si ji tím náramkem nějak... *nárokoval*? Připoutal snad tímto způsobem její duši k podsvětí? Nebo se jednalo o jednu z jeho příšerných smluv?

Brzo se to dozví, jestli jí tedy někdo otevře ty zatracené dveře!

„Haló!“ zvolala, „je tu někdo?“

Do dveří bušila tak dlouho, až ji rozbolely ruce. Zrovna když se chtěla vzdát, se rozletěly dokořán a vykoul na ni zlobr, který tu pracoval včera večer. Za denního světla vypadal ještě příšerněji. Tlustou kůži měl kolem krku povislou a upřeně ji pozoroval malýma mžourajícíma očičkama.

„Co chceš?“ zavrčel a Persefoně neunikalo, že by jí dokázal holýma rukama rozdrtit lebku.

„Musím si promluvit s Hádem,“ řekla.

Zlobr na ni ještě chvíli zíral a pak třískl dveřmi.

To ji vážně naštvalo.

Znovu zabušila na dveře. „Parchante! Pusť mě dovnitř!“

O existenci zlobrů věděla odjakživa a něco málo o jejich slabínách se naučila z knih v Artemidině knihovně. Co mezi ně všechno patřilo? Nenáviděli, když jim někdo nadával.

Zlobr dveře znovu prudce otevřel a zavrčel na ni, až její obličej ovanul jeho smradlavý zahnívající dech. Nejspíš si myslel, že ji to vyděsí, a na jiné to bezpochyby v minulosti zabralo, na Persefonu však ne. Dopředu ji hnala značka na zápěstí. V sázce byla její svoboda.

„Přikazuji ti, abys mě pustil dovnitř!“ Zatnula ruce v pěst. Zvažovala, kolik místa ve dveřích zůstává. Dokázala by se kolem toho obrovského tvora protáhnout? Kdyby se hýbala dost rychle, obvod jeho pasu by ho nejspíš vyvedl z rovnováhy.

„Kdo jsi, smrtelníče, že vyžaduješ audienci u boha mrtvých?“ dorážel na ni tvor.

„Tvůj pán si mě označkoval a já si s ním o tom pěkně promluví.“

Tvor se rozesmál a prasecí očka mu pobaveně zářila.

„Zrovna *ty* že si s ním promluvíš?“

„Ano, já. Pusť mě dovnitř!“

S každou uplynulou vteřinou byla rozzuřenější.

„Máme zavřeno,“ namítla stvůra. „Budeš muset přijít později.“

„Později nepřijdu. Pusťíš mě hned teď, ty velkej, hnusnej zlobře!“